

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra To verdener (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "To verdener", i Hjortø, Knud: *To verdener*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2008, s. 128. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_18-shoot-idm140047357163472/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: To verdener

Et par måneder senere bragte Helga et dødfødt barn til verden.

Hvad hun tænkte ved det, fik ingen at vide; hun lå tavs hen, efter at fødslen var overstået. Grandlev var meget inde hos hende og spurte nu og da til hendes befindende; hun svarede så kort som muligt, og udover det blev der ikke sagt noget. Han vilde gerne tale med hende om den skete ulykke, men hun lå og stirrede frem for sig med et hårdt, åbent blik, og udtrykket i hendes ansigt forandrede sig ikke al den tid; der var ingen uro over hende, hun grublede ikke over et problem. Han kendte hendes ansigt, hun var klar over sit, og det var ikke hans sag at tale; han havde ikke myndighed til at forandre noget her.

Det var en kold tid. For ham syntes det, at afstanden mellem dem nu var så stor, som det var naturligt mellem to forskellige verdner, to modsatte kulturer, der en tid lang har bekæmpet hinanden med forgæves opbud af al deres kraft, og han stræbte at befæste sig selv i denne opfattelse for at være forberedt mod den fremtid, der ventede ham.

Undertiden når han sad ved hendes seng med en bog i hånden – ti han måtte ha noget, der kunde dække over den lange tavshed – la hun sin hånd på hans og krummede sine fingre om den, og hele hans bevidsthed samlede sig om deres to hænder. Men hvor var denne hånd forskellig fra den, han en gang havde kendt, og som havde gjort sit til at bestemme hans skæbne! Det var, som om han havde gemt en lille verden af fløjlsbløde luer i sin hånds hulhed. Nu var den blevet lidt magrere og mere bleg, og dens sjæl, der havde været som varm, fin ånde, var blevet til vilje. Den tog så læmpeligt om hans hånd; han forstod den, den vilde gerne skåne ham, gerne kæle lidt for hans og være god en lille tid, inden den slap helt. – Tror du ikke, hånd, at jeg ved, hvad du mener? Du har atter sluppet mig, og du blir ikke den gamle, fordi du lægger dig kærtegnende på min hånd. Du er fremmed